

nævnt her forleden Dag, at Krigsministeren ved en given Leilighed, ja, maastee ved flere Leiligheder, var kommen Marineministeren i Forkjøbet, taler jo netop — hvad det ærede Medlem ogsaa yttrede — imod den Argumentation, der gaaer ud paa at paavise det Mislige ved en saadan Sammenbragning; thi naar Krigsministeren og Marineministeren var en og samme Person, kunde de ikke saaledes løbe omkap med hinanden. Det blev ogsaa udtalt, at hans Majestæt jo maatte kjende den Tændents, der paa forskjellige Steder var fremtraadt, og at han altsaa, saasnart Leilighed dertil gaves, og Tidsumstændighederne svarede dertil, kunde gjøre denne Foranstaltning uden at behøve en saadan Adresse. Jeg skal dertil bemærke, at de Udtalelser, som saaledes ere fremkomne, det være sig enten herfra eller andetstedsfra, kun have været spredte, medens nogen egentlig collectiv Udtalelse — som Hs. Majestæt Kongen formeentlig vilde lægge meest Vægt paa — herfra ikke hidtil er fremkommen. Jeg troer derfor ikke noksom at kunne anbefale de ærede Medlemmer den her foreliggende Adresse til Vedtagelse.

Solstein: Naar der er Tale om at indgive en Adresse til Hs. Majestæt Kongen, støttet paa den Ret, de enkelte Thing dertil have ifølge Grundlovens § 45, forekommer det mig, at der til ethvert Spørgsmaal, som fremkommer i denne Retning, foruden de særlige Betragtninger, der knytte sig til Sagen, saaledes som den foreligger, ogsaa knytter sig en meget vigtig Betragtningssmaade angaaende Sagen i dens Almindelighed. Denne Thingene tilkommende Ret er ikke bleven anvendt i et stort Omraade; den er kun bleven benyttet med Sparksomhed og Varsomhed, og man maa vistnok erkjende, at det er, fordi Thingene selv føle, at der i denne Ret ligger en stor Vægt og en stor Magt. Den maa derfor kun benyttes, naar Thingene have et Niemed enten af overordentlig stor Betydning eller af særlig Vægt for dem, saaledes at de troe at burde anvende dette indgribende Middel. Naar slige Forhold gjøre sig gjældende, kan det stee paa 3 Maader, nemlig enten i den almindelige Bevidsthed, at der er Trang til at faae noget Bestemt frem,

eller ifølge Noget, der med stor Magt har indvirket paa det enkelte Thing i Almindelighed, eller som en særlig Forbring ligeoverfor den bestaaende Regjering. Naar vi imidlertid spørge, hvorledes det forholder sig med den foreliggende Sag, troer jeg, vi maae erkjende, at der i denne Retning i Virkeligheden ikke har gjort sig nogen særlig Trang gjældende med nogen særlig Bevidsthed hos Folket i Almindelighed. Naar vi ville gaae rundt i Landet og spørge vore Velgere, om de ønske, at vi skulle anvende noget Særdeles for at tilveiebringe en Forandring paa dette Omraade, tvivler jeg om, at denne Sag vil være saa gennemlevet med deres Anstuelser og Tanker, at de ville give os det Svar: Ja, det ønske vi i høi Grad; det ansee vi for nødvendigt. Naar vi dernæst spørge, hvorledes Sagen da staaer her i Thinget, om der her er en saadan Stemning, at et stort Fleertal med mægtig Overlegenhed anseer den for nødvendig, om Thinget er enig om denne Sag, saa have vi ganske vist seet, at enkelte Afstemninger ere gaaede i en Retning, som falder sammen med den Tanke, der ligger til Grund for denne Adresse, men deraf følger ikke, at Thinget i sin Heelhed skulde tillægge Sagen en saadan Vægt, at man deraf skulde ville tage Aledning til at gaae den Vej, her er foreslaaet. — Desuden troer jeg, at man, naar der skal træffes en Foranstaltning som den, hvorom her er Tale, med det Samme bør tage i Betragtning, om man ogsaa virkelig er paa det Nene med, hvorledes Anstuelserne i en saadan Sag ere i det andet Thing, thi Folkethinget kan ellers let udsætte sig for at gjøre det Slags Skridt uden at naae noget-somhelst Resultat derved. I denne Henseende troer jeg imidlertid ikke, at vi, naar vi skulle tage Sagen ganske i Almindelighed, egentlig have stærk Fornemmelse, men jeg betvivler, at vi ville vinde et Fleertal for denne Sag i det andet Thing. — Det tredie Spørgsmaal er, hvorledes denne Sag staaer ligeoverfor Regjeringen, om denne Adresse kommer i en sær Modvægt til Regjeringens Virksomhed, om den viser en sær Bestræbelse efter at føre Fremtiden i en enkeltgaaende Retning. Ja, mine Herrer, det er noget vanffeligt at sige Noget herom. De ærede Forslagsstillere have udtalt